

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ Š. Š.** a **2/ M. Š.**, bývajúcich v K., zastúpených JUDr. L. V., advokátkou so sídlom v K., proti odporcom **1/ A. S.** a **2/ E. S.**, bývajúcim v K., zastúpeným JUDr. K. H., advokátkou so sídlom v K., **3/ Z. S.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. K. H., advokátkou so sídlom v K., **o odstránenie neoprávnenej stavby**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 28 C 273/2008, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. marca 2013 sp. zn. 2 Co 37/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovatelia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcom 1/ až 3/ do troch dní náhradu trov dovolacieho konania v celkovej výške 93,31 € na účet JUDr. K. H., advokátky so sídlom v K., ktorý je vedený vo V., a.s. pod č. X..

O d ô v o d n e n i e

Navrhovatelia 1/ a 2/ sa v konaní domáhali, aby súd uložil odporcom povinnosť odstrániť na vlastné náklady garáž z prefabrikovaných dielov s vymurovanou montážnou jamou. Poukazovali na to, že sú vlastníkami nehnuteľnosti v katastrálnom území K., ktorá je v katastri vedená na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m² (ďalej len „parcela č. X.“) a odporcovia 1/ a 2/ na susediacej parcele v ich vlastníctve, ktorá je v katastri vedená na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie K. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m² (ďalej len „parcela č. X.“), ale sčasti aj na parcele č. X. postavili predmetnú garáž bez oznámenia príslušnému stavebnému úradu a bez jeho rozhodnutia, pričom pri jej umiestnení nerešpektovali ani zákonom stanovený minimálny odstup stavby od hranice pozemkov. V priebehu konania odporcovia 1/ a 2/ previedli garáž na odporcu 3/ darovacou zmluvou z 22. marca 2010.

Okresný súd Košice II uznesením z 24. októbra 2011 č.k. 28 C 173/2008-211 nepripustil návrh navrhovateľov, ktorým žiadali pripustiť rozšírenie ich návrhu na začatie konania tak, aby súd uložil odporcom aj povinnosť vydať im a vypratať časť parcely č. X. vyznačenú v znaleckom posudku.

Okresný súd Košice II rozsudkom z 28. novembra 2011 č.k. 28 C 273/2008-225 návrh navrhovateľov na odstránenie garáže zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré viedli k zisteniu, že v katastri nehnuteľností v súčasnosti evidovaná hranica medzi parcelami č. X. a č. X. nezodpovedá stavu, v akom tieto pozemky nadobudli právni predchodcovia účastníkov, teda stavu založenému v roku 1970 na podklade geometrického plánu č. X. vyhotoveného Strediskom geodézie pre okres Košice. V katastri evidovaná hranica týchto parciel aj údaj o ich výmere je výsledkom obnovy katastrálneho operátu ukončenej v roku 1997, ktorá však, v zmysle § 69 ods. 3 vyhlášky č. 79/1996 Z.z. ktorou sa vykonáva zákon o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), sama o sebe nemá vplyv na vznik, zmenu alebo zánik práva k nehnuteľnosti. So zreteľom na to súd prvého stupňa nemohol vychádzať z domnienky o hodnovernosti a záväznosti údajov katastra nehnuteľností o geometrickom určení sporných nehnuteľností, včítane lomových bodov hranice susediacich pozemkov. Vzhľadom na to, že podľa jeho zistenia nenastala právna skutočnosť, na základe ktorej by došlo k posunu pôvodnej vlastníckej hranice parciel č. X. a č. X., vychádzal z pôvodnej vlastníckej hranice vyznačenej znalcom. V nadväznosti na to dospel k záveru, že garáž, odstránenia, ktorej sa navrhovatelia domáhajú, nie je ani sčasti postavená na parcele v ich vlastníctve a že preto nie je daný zákonný predpoklad pre poskytnutie ochrany ich vlastníckeho práva. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukázaním na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľov Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. marca 2013 sp. zn. 2 Co 37/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu odporcovia 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo k pozemku v takom rozsahu, v akom bol užívaný od roku 1970 po del'be medzi niekdajšími vlastníkmi. Odporcovia, užívajúc parcelu č. X. dobromyseľne a nepretržite po dobu 10 rokov, vydržali túto nehnuteľnosť 1. aprílom 1984 (t.j. uplynutím jedného roka od 1. apríla 1983, kedy nadobudla účinnosť novela

Občianskeho zákonníka daná zákonom č. 131/82 Zb.). Vyplýva to aj zo záveru súdu prvého stupňa, ktorý vzhľadom na to, že nezistil žiadnu právne relevantnú skutočnosť, na základe ktorej by došlo k posunu niekdajšej vlastníckej hranice, vychádzal zo stavu založeného v roku 1970. Navrhovatelia za touto hranicou nikdy pozemok neužívali, preto sú závery súdu prvého stupňa o priebehu hranice medzi parcelami č. X. a č. X. správne. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, lebo mal dostatočne preukázané, že odporcovia výstavbou garáže nezasiahli do vlastníckych práv navrhovateľov. Konštatoval, že súd prvého stupňa správne rozhodol nielen vo veci samej, ale tiež o trovách konania, a to tak vo vzťahu medzi účastníkmi navzájom, ako aj vo vzťahu k štátu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomto rozsudku odvolacieho súdu podali navrhovatelia dovolanie s odôvodnením, že súdy im odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že nepripustili rozšírenie nimi pôvodne podaného návrhu na začatie konania (ešte aj o vydanie a vypratanie časti parcely č. X.). K rovnakej procesnej vade došlo aj tým, že súd prvého stupňa nevyhovел ich návrhu na doplnenie dokazovania (žiadali, aby sa znalec vyjadril, v akom rozsahu zasahuje garáž odporcov do ich vlastníctva), ale nariadil doplnenie znaleckého posudku iba na zistenie užívacej (nie vlastníckej) hranice. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel potom k záveru o neopodstatnenosti ich návrhu s odôvodnením, že garáž odporcov nezasahuje do parcely č. X.. So zreteľom na uvedené namietali aj nesprávne právne posúdenie veci. Podľa ich názoru súdy mali k dispozícii viaceré významné listinné dôkazy, ktoré preukazovali opodstatnenosť ich nároku (mediiným kópie stavebného a kolaudačného rozhodnutia bývalého Okresného národného výboru Košice – vidiek), napriek tomu na ne neprihliadli a rozhodli vecne nesprávne. Z týchto dôvodov žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporcovia vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné a priznať im náhradu trov dovolacieho konania. Podľa ich názoru rôzne pochybenia, ktorých sa súdy údajne mali dopustiť, nezakladajú prípustnosť dovolania odporcov podľa § 237 O.s.p. Keďže nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, dovolací súd nemôže podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno – iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených – napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľov nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka

konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľov preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

1. Dovolatelia namietajú, že súdy im odňali možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

1.1. Dovolatelia zastávajú názor, že k nimi vytýkanej procesnej vade došlo v procese dokazovania najmä tým, že súd prvého stupňa síce nariadil doplnenie znaleckého dokazovania, ale nie podľa ich návrhu – pokiaľ žiadali, aby znalcovi bolo uložené vymedziť rozsah zasahovania garáže odporcov do parcely v ich vlastníctve, súd prvého stupňa nariadil doplniť znalecký posudok len na zistenie priebehu užívacej (nie vlastníckej) hranice medzi pozemkami účastníkov konania.

K tomu je potrebné uviesť, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (vid' bližšie napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten – ktorý dôkaz) môže mať síce za následok neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000).

Navrhovateľmi namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde však o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení prvostupňového alebo odvolacieho súdu – v dovolacom konaní totiž nemá možnosť vykonávať dokazovanie – viď § 243a ods. 2 in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, pokiaľ k nemu prípadne dôjde, nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. V prípade, že súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

1.2. Navrhovatelia v dovolaní namietali aj to, že súd prvého stupňa im v danej veci znemožnil realizáciu ich procesných oprávnení účastníkov konania tým, že nepripustil nimi

navrhované rozšírenie návrhu na začatie konania, ktorým sa domáhali aj vypratania a vydania časti parcely č. X..

Z hľadiska obsahového je zrejmé, že dovolatelia tu procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzujú nie z porušenia ich procesných oprávnení, ale z nesprávneho právneho názoru, ktorý podľa nich zaujal súd prvého stupňa pri posudzovaní opodstatnenosti ich návrhu na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania (§ 95 O.s.p.). Súd ale právnym posúdením neodníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (viď R 54/2012 a uznesenie najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003).

Treba dodať, že zmena návrhu na začatie konania nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu sú v súlade s touto zásadou, posudzuje iba súd. Ustanovenie § 95 ods. 1 O.s.p. dáva preto navrhovateľovi možnosť zmeniť návrh na začatie konania (len) so súhlasom súdu; súd zmenu tohto návrhu nepripustí (tiež) vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu (§ 95 ods. 2 O.s.p.). Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred navrhovateľom požadovanou zmenou návrhu, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny návrhu. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemôže preskúmať správnosť úvahy súdu riešiaceho otázku, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred navrhovateľmi navrhnutou zmenou návrhu, môžu alebo nemôžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu (viď R 52/2012).

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že navrhovatelia aj v tomto smere neopodstatnene namietajú, že v konaní im postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

2. Pre prípad, že navrhovatelia namietajú tiež to, že v konaní došlo k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že pokiaľ k vade tejto povahy prípadne aj došlo (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde ani o znak alebo

atribút rozsudku uvedeného v § 238 O.s.p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ale ani o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (za takú vadu je medziiným považovaná aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia – vid' R 111/1998 a tiež stanovisko občianskoprávneho kolégia z 3. decembra 2015, ktoré bude uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne ho ale možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Takáto vada sama osebe (i keby k nej došlo) prípustnosť dovolania nezakladá (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

3. K námietke navrhovateľov, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad p. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol v § 238 O.s.p. uvedený ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže navrhovatelia dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. uplatnili v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

4. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v jeho uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

5. Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľov nie je podľa ustanovení § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázala sa nimi tvrdená procesná vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol ich dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

6. V dovolacom konaní úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovia podali návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy dovolacieho konania aj vyčíslili.

Dovolací súd priznal odporcom 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby, ktorú poskytla spoločne odporcom 1/ a 3/, a to vypracovaním ich vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľov z 13. júna 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky, čo u odporcov spoločne predstavuje 90,10 € (u jedného z nich 30,03 €). S náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (7,81 €)] ide o 97,91 €. Keďže odporcovia 1/ až 3/ uplatnili náhradu trov (iba) vo výške 93,31 €, dovolací súd im priznal náhradu v tejto výške.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. decembra 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková